

Казки дракона Омелька (фрагмент)

Сашко Дерманський

Увага! Це — ознайомчий фрагмент твору. Купуйте повне видання на сайті [видавництва А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА](#)

Вступна казочка про Омелька

Був собі Омелько. І був він драконом. Понад усе на світі, навіть більше за млинці з суницями, любив Омелько вигадувати казки.

Та була одна заковика: драконові бракувало слухачів, бо щойно він підкрадався до когось, аби розказати казку, усі верещали: "Дракон!" — і втікали.

Не було такого звіра, який сів би і спокійно вислухав бідолашного Омелька від початку до кінця.

Добре, що мав дракон жінку, драконицю Килину, от вона й вислуховувала всі чоловікові оповідки.

Якось Омелько вигадав нову казку, прийшов на кухню до жінки та й каже:

— Килино, а почуй-но, любасю, яку дотепненку казку я намудрував: "Були собі..."

— Одчепися! — пирхнула дракониця.

Килина ще відучора приндилася на чоловіка, бо він розтоптав квітничок біля їхньої печери — біг розказати нову казочку, перечепився об задню свою лапу та й тюхнувся носом у мальви.

— Одчепися кажу! Витолочив усі мальви, а тепер хочеш, щоб і млинці попригорали! Розкажуй свої небилиці комусь іншому, а мене не руш!

— Та однесеньку, Килинонько, коро-те-е-сеньку.

— Ану,— спалахнула Килина, пускаючи ніздрями бурі димки,— не роздраконюй мене, чоловіче, бо!..

— Ой, мене вже нема,— проскоромовив Омелько і вискочив з кухні. Він бо знав: коли вже жінка пускає бурі димки — ховайся! Якби ще сині, то можна говорити, а бурі — гаплик, не варто й сіпатись.

Спочатку Омелько спробував розказати казку самому собі, однак було геть нецікаво слухати те, що знаєш напам'ять.

Дракон мало не плакав.

Від переживання Омелькові підскочила температура. З пащі так і пашіло вогнем, луска розжарилась майже до червоного, а килимок під ногами вже почав скручуватись у трубочку.

"Гай-гай,— подумав Омелько,— зараз ще нароблю в хаті пожежі!"

Він вискочив з дому і помчав до річки, щоб сполоснутися й охолонути.

Омелько біг край лісу і розпалювався щодалі більше: під ногами вже спалахувала трава, а з ніздрів так і сипали снопи іскор.

Аж раптом дракон побачив, що на узліссі пасуться лосі.

"О,— подумав Омелько,— зараз я розкажу їм свою казочку..."

— Здоровенькі були, лосики,— на ходу привітався Омелько, вергаючи страшний вогонь,— а послухайте-но...

Та лосі нажахано презирнулися і галапом дременули до річки — подалі від дракона, під яким горіла земля.

— Та послухайте, лосики, зупиніться на хвиличку!.. — гукав Омелько, біжучи за ними, однак лосі не спинялися і мчали прямо до води.

На березі сиділи жаби. Вони дружно співали.

— О, жаби, звіддаля загукав Омелько,— спиніть-но мені цих лосів! Тримайте їх! Хвилиночку уваги — зараз я вам усім щось розкажу!..

Але, забачивши лосів, що мчать простісінько на них, а надто Омелька, який димить-іскриться, жаби злякались і з булькотом лягнулись у воду. За ними стрибонули лосі, а вже за лосями шубовснув сам Омелько. Над річкою здійнявся густий стовп пари.

Омелько випірнув і виліз на берег. Він трохи пострибав на лівій нозі, щоб вилася вода з правого вуха. Потім пострибав на обох — не для вух, просто він любив стрибати.

Лосі, відпирхуючись, теж вилізли на берег, але на протилежний, і хоч Омелько вже охолов, вони не квапилися перепливати назад, вдаючи, що сушать на сонці роги. А жаби зовсім не випірнули.

— Горопашний я, безталанненький,— бідкаючись, брів абикуди мокрий Омелько,— усі мене бояться, усі від мене сахаються, а в мене душа добресенька, а я ж лише казочку хотів оповісти...

Отак ідучи, Омелько й не помітив, як сполохав зграйку зайців, що гралися у квача. Та одне, найменше, не втекло.

— А ти хіба не боїшся мене? — здивовано спитав Омелько.

— Бо-боюся,— чесно призналося зайченя,— але ду— дуже хочу послухати казочку. Бо я найдужче в світі люблю казки.

— Навіть дужче за млинці з суницями?

Зайченя кивнуло, хоча ніколи в світі й не куштувало тих млинців.

— Ну, то слухай,— Омелько обережно, щоб не зачепити зайченя вогнем, прокашлявся і почав свою оповідь: "Були собі."

— А можна ще одненьку? — несміливо спитало зайченя, коли казочка скінчилася.

— На здоров'ячко,— радо погодився Омелько й розказав ще одну казочку. А потім ще одненьку, і ще.

Сідало сонце — і Килина почала хвилюватися: Омелька й досі не було вдома, а вона боялася, щоб він сам ходив поночі.

Словом, дракониця так розхвилювалася, що навіть перестала сердитись на чоловіка і вирішила його розшукати. Бо ж, зрештою, Омелька вона любила більше, ніж квіти.

Килина знайшла Омелька неподалік річки. Він сидів на траві й захоплено розказував казочку, а біля нього вместилося маленьке зайченя і захоплено слухало. А з-за верболозу сторожко визирали лосі й жаби — їм теж кортіло казочки.

— Омельку,— лагідно покликала Килина,— годі вже казочок, ходімо вечеряти.

— То, може, зайчєня запросимо? — несміливо запропонував Омелько.

— Чому тільки зайчєня? Я всіх запрошую. Ану, виходьте звідти! — гукнула вона лосям і жабам.— Гайда до нас на млинці з суніцями.

Лосі й жаби засоромлено вийшли з-за кущів.

— Ні, ці не підуть,— запевнив дружину Омелько,— вони мене бояться.

— Ніскі-кі-кілєчки не боїмося! — заперечили жаби.

— Вже не бояться? — зрадів дракон.— То це вже чудово!

— А ми не боялися,— буркнули жаби,— нас просто мама обідати покликала.

— А ви підете? — спитала Килина в лосів.

— Підемо,— тихо промовили лосі.

Їм було соромно, що злякалися такого доброго дракона, але ж так кортіло скуштувати млинців із суніцями.

Доки йшли до Омелькової печери, вже почало смеркатися.

— Ще далеко? — спитало зайчєня.— Бо мені в темряві страшно робиться.

— Нема чого боятися,— пхінькнула одна із жаб,— темрява зовсі не страшна, вона просто темна.

— Це зовсім не дивно, що малє боїться. Його ж самого он жменька, а темрява — величе-є-зна.— Омелько взяв зайчєня на руки, щоб воно не боялося.— Та що тут і казати, коли буває, що й сама ніч боїться темряви.

— Ніч? — не втримався котрийсь із лосів.— Ніколи не чув такого.

— І ми не чули,— квакнули жаби.

— Ну, сказав Омелько,— то послухайте мою казочку.